

Τῷ ὄντι τὸ θελκτικὸν αὐτὴ κοράσιον κατὰ μὲν τὸ παρελθὸν ἔτος ἔλαβε τὸ δευτέρον βραβεῖον, κατὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο ἔλαβε τὸ πρῶτον καὶ πλήρης ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβός του. Ὅποια εὐτυχία δι' ὀλόκληρον ὄμιλον ἀνθρώπων! Πρῶτον διὰ τὸν ἄλλοτε κτίστην, ἀρχηγὸν τῆς δυναστείας τῶν Βιολιστῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, εἶτα διὰ τὴν κηρωδὸν σύζυγόν του, διὰ τὴν ἐκ Νικαίας κυρίαν, διὰ τὸν κ. Μασσάρ καὶ τοὺς δέκα γενναϊώτους φίλους του, καὶ τελευταῖον δι' αὐτὴν ταύτην τὴν νεαρὰν καλλιτέχνην, εἰς ἣν προτείνεσι σήμερον Ἀμερικανός τις νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τῶν γονέων της ἐπὶ πέντε ἔτη, πληρόνων αὐτῇ πάντα ἀνεξαρτήτως τὰ ἔξοδα, καὶ ἀσφαλιζῶν αὐτῇ κατὰ τὴν εἰς Γαλίαν ἐπιβόλον καθαρὸν κέρδος ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων. Ἄλλ' ὁ κ. Τοῦα διστάζει ἂν πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν, διότι εὐρίσκει ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖον τὸ κέρδος, ἴσως δὲ ἔχει δίκαιον.

Δὲν εἶναι τῷ ὄντι περίεργος ἡ διήγησις αὕτη, καὶ δὲν ἔχει τὸν τύπον ἀληθοῦς μυθιστορηματος, ἐξηγημένου ἐκ τῆς πρακτικῆς ζωῆς;

*Δ.

Ἐν ἀνεκδοτῶν τοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας εἶνε οὐ μόνον μελομανὴς, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ θαυμαστής τῆς δραματικῆς τέχνης διάπυρος, ὅθεν καὶ πολὺ ἀρέσκειται ἀναστρεφόμενος μετὰ ἠθοποιῶν.

Μετὰ παρὰ τῶν εὐεργετικῶν γενομένων πρὸς ὄφελός της, ἡ κ. Κράμερ ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον τοὺς ὁμοτέχνοισ τῆς. Ὁ βασιλεὺς, μαθὼν τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν δημόγιον παρουσιαζόμενος αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτος εἰς τὴν μικρὰν ταύτην οἰκογενειακὴν ἐσσην, ὅθεν καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τινὰ, ἡσύχως καὶ ἀσφουγχεῖ, βραίων δ' ἀκροποδητῆ ἦλθεν ὀπισθεν τῆς Κας Κράμερ, ἥτις εἶχε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένα, καὶ ἐπικαλύψας τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῶν χειρῶν του, ἠρώτησεν αὐτὴν λέγων: «Μην τεύσατε, τίς εἶμαι». — «Ἄ! ὑπέλαβον ἡ Κε Κράμερ, εἶσαι σὺ πάλιν, Λόβε. . . . Μιμῆσαι θαυμασιῶς τὸν βασιλέα». — «Τῷ ὄντι; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκπλαγείς. Τότε εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἴδω τὴν μίμησιν αὐτὴν τὴν τόσῳ θαυμασίαν. Λοιπὸν, κύριε Λόβε, ἄς ἴδωμεν». Καὶ ὁ μὲν ἠθοποιὸς ἐδοκίμασε ν' ἀποφύγῃ τὸ πρᾶγμα μετὰ διαφόρους προφάσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐπέμενεν, ἐλθὼν ἐκάθησεν ἐνώπιον μικρᾶς τραπέζης, μετ' ὃ ἀπρσιμωόμενος ἀκριβέστατα τὸν τόνον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, λέγει: «Νὰ ὑπάγουν νὰ ζητήσουν τὸν κ. Ρέδι, τὸν ἰδιαιτέρον σύμβουλον μου». — «Ἐξίριετρα», εἶπεν ὁ βασιλεὺς. — «Τί ἀγαπᾷ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;» ἐξηκολούθησεν ὁ ἠθοποιὸς φινωρογγῶν. — «Ἀκόμη καλλιτέρα! ἀνερώνησεν ὁ βασιλεὺς. Εἶνε

ἀπαράλλακτος ἡ φινωρογγος φωνὴ τοῦ συμβούλου μου». — «Ρέδι, ἐξηκολούθησεν ὁ καλλιτέχνης, νὰ στείλετε αὐριον διακόσια φλωρίνια εἰς τὸν κ. Λόβε, εἶνε μίμος ἀπαραμίλλος. Διακόσια φλωρίνια χωρὶς ἄλλο!» — «Κατεργάρα, εἶπε γελῶν ὁ βασιλεὺς, θὰ ἔχῃς αὐριον τὰ διακόσια φλωρίνια, ἀλλ' ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ τελειώσῃ αὐτοῦ ἀπόψε».

Κυρία Ε**

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΙ

ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀρετῆς.

Ἐσχότους συνεκροτήθη ἐν Παρισίοις ἡ ἐνιαύσιος δημοσία συνεδρίασις τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἐκθεσις περὶ τῆς ἀπονομῆς βραβείων ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Μοντυῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἰδρυθέντι ἀγῶνι περὶ ἀρετῆς, μακρὰν περιγραφὴν τοῦ ὁποίου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἔστια ἐν τῷ 103 ἀριθμῷ αὐτῆς. Ἐν τῷ εὐγενεῖ τούτῳ ἀγῶνι ἀπενεμήθησαν ἐφέτως ἐξήκοντα βραβεῖα, ἐξ ὧν τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἔλαβον γυναῖκες. Ὅσδεῖς θὰ διακμφισθητῆσιν αὐταῖς τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, γράφει ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ἀγῶνος τούτου Victorien Sardou. Ἡ ἀναλογία κατ' ἔτος μένει πάντοτε ἡ αὐτῆ. Πανταχοῦ ἔθνα ἡ ὀδύνη, ἡ νόσος, ἡ ἀπελπισία, ἐπιφαίνεται γυνή. . . τί λέγω ἐπιφαίνεται; τρέχει μᾶλλον. . . Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ κακὸν οὐδένα ἄλλον λόγον ὑπάρξῃως ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἢ νὰ παδέχῃ ἀφρορμὴν πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐθελουσίας καὶ αὐταπαρνήσεως, ὅπερ εἶναι συμφυὲς τῇ γυναικεῖα φύσει».

Ἐκ τῶν ἀπονεμηθέντων εἰς γυναῖκας βραβείων τέσσαρα ἔλαβον ὑπηρετρίαι. Ὑπηρετρία ἐκ Λυῶν ἔλαβε χιλιόφραγκον ἀμοιβὴν διὰ τὴν πεντηκονταετῆ αὐτῆς οἰκιακὴν ἀφοσίωσιν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὑπηρετοῖ ἐπεδείξατο εἰς τὴν χάραν κυρίων της καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀγάπην ἀπεμόρισον. Κατὰ τὸ 1831 ἐμφύλιος πόλεμος ἐμαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Λυῶν. Ὁ κύριός της ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τῆς μητρὸς του, κατοικούτης εἰς ἐτέραν συνοικίαν, θέλει νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτῆς καὶ μέλλει νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλ' ἡ Μαρία τὸν ἐμποδίζει, ὑπενθυμίζουσα αὐτῷ ὅτι ἔχει τέκνα. Ἀναχωρεῖ ἀντ' ἐκείνου, διέρχεται τὰς ὁδοὺς, διαπερᾷ τὰ ὁδοφράγματα, καὶ εἰσοσάκεις διακινδυνεύσασα τὴν ζωὴν της, ἐπαναφέρει τέλος εἰς τὴν οἰκίαν τὰς εἰδήσεις, ἄς ἐπεθύμουν. Ἐν τῇ συνοικίᾳ, ἐν ἣ κατοικεῖ, εἶνε γνωστὴ μᾶλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν κυρίων αὐτῆς, διότι κατέστη μέλος ἀναπόσπαστον τῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ λεπτομέρεια αὕτη συνοψίζει ἅπασαν τὴν πλήρη θυσίων ζωὴν αὐτῆς.

Ἐτέρα ὑπηρετρία ἐπεδείξατο τὴν αὐτὴν ἀρετὴν. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν κυρίων αὐτῆς υἱοθέτησε τὰ τέσσαρα τέκνα των, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἦτο ἡλικίας ἐξ ἑτῶν, τὸ νεώτερον δὲ τριῶν μηνῶν. Ἄλλη ὑπηρετρία ἐπεδείξατο μεγί-

Ὁ κ. Ἰούλιος Σαμουήλ Καχὲν, πράκτωρ ἀσφαλιστικοῦ τινος καταστήματος ἐν Νασίω, εὐρέθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ τοῦ γαλλικοῦ ἀνατολικοῦ σιδηροδρόμου καθ' ἣν ὥραν συνέβη τὸ γνωστὸν πρὸ μικροῦ δυστύχημα. Ἐν τῶν ὤτιόν του ἐστυπώθη, πικρομορφώθη, ἐξεσχίσθη. Ἐξήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὴν δέουσαν ἀποζημίωσιν. Καὶ οὗτος μὲν ἀπῆτει 10,000 φρ. διὰ τὸ ὤτιόν του, ἀλλ' οἱ δικασταὶ δὲν εἴτεσαν τὸσον εὐνοϊκὸν τὸ ἰδικίον των ὤτιόν πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπικίτησιν, καὶ ὥρισαν εἰς 100 φράγκα τὴν ἀποζημίωσιν.

Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην γνωρίζομεν λοιπὸν πλέον, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν φέρεσι ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς του τὴν ἀξίαν πέντε Λουδοβικίων ὥστε μέχρις οὐ μᾶς συμβῆ δυστύχημά τι εἰς τὸν σιδηροδρόμον, ἄς κοιμώμεθα ἥσυχοι καὶ μετὰ τὸ ἐν καὶ μετὰ τὸ ἄλλο πλάγι.

Ἡ Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς πανουργίας τῶν Ἀμερικανικῶν εἰς ἐπιπόνησιν παντοίων μέσων πρὸς κερδοσκοπίαν ἐρασιζόμεθα ἕκ τινος ἐφημεριδῶς τὸ ἐπόμνηον, ἀρεκτὰ περιεργον. Ἐπρόκειτο ἐν ἀμερικανικῇ τινι πόλει νὰ δοθῆ παράστασις ἐν ἵπποδρομίᾳ, ὃ δὲ διευθυντῆς, ἵνα προσελκύσῃ ὅσον ἔνεστι περισσότερον κόσμον, προανήγγειλεν εἰς μεγάλα προγράμματα ὅτι πλὴν τῆς ἄλλης περιέργου παραστάσεως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς θεατὰς καὶ ἓνα ἐλέφαντα, ζῶον πρωτοφανὲς κατὰ τὴν εὐφυίαν, ὅστις θὰ ἐκτελέσῃ μουσικὰ τινὰ τεμάχια ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ προάδοξον τοῦ ἀγγέλου εὐαγγέλιον πληθὺς ἀπειρον, ἢ δὲ εἰσπραξίς τοῦ ἵπποδρομίου ἀπέβη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οἷα οὐδέποτε πρότερον. Πρὸς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως οἱ θεαταὶ βλέπουσι τῶντι ὠραῖον κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁποῖον φέρουσι καὶ τοποθετοῦσι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἵπποδρόμου ἢ περιεργία ἐπιτείνεται, σιγῇ δὲ γενικῇ κατέχει τὸ θέατρον. Τέλος ἐμφανίζεται ὁ ἐλέφας, ὅστις, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε χαριέστατα δι' ὑποκλίσεων τὴν ἀντιμὸν δημήγυριν», προχωρεῖ πρὸς τὸ ὄργανον καὶ ἀνυψώσας ἓνα τῶν ποδῶν πλήττει δι' αὐτοῦ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἄλλ' αἰφνης ἀφίγει φρικώδη κλαυθμηρὰν ὠρυγὴν, ἐμποιήσασαν τρόμον εἰς τοὺς θεατὰς. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ἵπποδρόμου πλησιάζει ἀμέσως, παρατηρήσας δὲ ἐπὶ τινὰς στιγμάς κατὰ πρόσωπον προσεκτικῶς τὸν ἐλέφαντα, ὡς εἰ ἤρεύνα τὴν αἰτίαν τῶν κλαυθμῶν τοῦ ζώου, διατάσσει νὰ ἀπαγάγῃ τὸν μουσικὸν ἀπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου· σφραγόμενος δὲ κατόπιν πρὸς τὸ ἐκπεπληγμένον πλῆθος, ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸ σοβαρᾷ τῇ φωνῇ τὰ ἐπόμενα· «Κύριοι, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διότι τὸ περιεργότερον τῆς παραστάσεως μέρος μένει ἀνεκτέλεστον τὴν ἐσπέραν ταύτην· ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ παίξῃ ὁ ἐλέφας ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τούτου, διότι τὸ ταλαίπωρον ζῶον συνεκινήθη βαθίως, ἀταγῶρως εἰς

τὰ πλεῖστα τοῦ ὄργανου τοὺς ὀδόντας τῆς ἀνυψώσεως μητρὸς του».

Τῷ 1365 ὁ σουλτάνος Μουράτ ὁ Α', θέλων νὰ κυρώσῃ ἐμπορικὴν τινὰ συνθήκην μετὰ τῶν Ἑβραίων, ὧν δὲ ἐντελῶς ἀγράμματος, ἔβαψε τὴν παλάμην ἐντὸς μελάνης καὶ ἀπετύπωσεν ἔπειτα αὐτὴν εἰς τὸ ἄνω τοῦ ἐγγράφου μέρος, ἀντὶ ὑπογραφῆς καὶ σφραγίδος. Τοῦτο δὲ τῆς παλάμης τὸ ἐκτύπωμα μετὰ τῶν πέντε δακτύλων, ὧν οἱ μὲν τρεῖς μέσοι παρέκειντο συνεχεῖς, οἱ δὲ δύο ἄκροι, ὁ μικρότερος καὶ ὁ μεγαλύτερος, ἀπειχον ἀπ' ἐκείνων, ἀπετέλεσαν ἕκτοτε, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀποτελεῖ, τὸν λεγόμενον Τουργράν, ἥτοι τὴν ἱερὰν τοῦ Σουλτάνου ὑπογραφὴν.

Τὰ τὴν μετακόμισιν τοῦ πετρελαίου ἐξ Ἀμερικῆς ἐνεργουῦντα πλοῖα μεταχειρίζονται νῦν τὸν ἀκόλουθον νέον τρόπον φορτώσεως, δι' οὗ αὐξάνουσι σημαντικῶς τὴν ποσότητα τοῦ φορτίου. Ὀλόκληρον τὸ σκάφος τοῦ πλοίου μεταποιοῦσιν εἰς πολλὰς δεξαμενάς, τὰς ὁποίας πληροῦσι δι' ἀντλίας ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ προϊόντος· ἐρχόμενα δὲ εἰς Ἑυρώπην ἐκκενοῦσι πάλιν δι' ἀντλίας τὸ φορτίον αὐτῶν.

Εἰς Ἀθηναίους.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ ζύθος, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις παρ' ἡμῖν ὅση μέραι αὐξάνει, εἶνε ποτὸν μᾶλλον τοῦ θερούς ἢ τοῦ χειμῶνος. Κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας οὐδὲν ἄλλο ποτὸν δροσίζει καὶ καταπαύει τὴν δίψαν, ὅπως ἀφρίζον ποτῆριον ζύθου καλῆς ποιότητος.

Ἐπιφανὲς σύγχρονος ἰατρός, ὁ Barré, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ζύθος, λόγῳ τῶν πικρῶν καὶ ἀρωματικῶν αὐτοῦ στοιχείων, εἶνε ποτὸν ἐνταυτῷ τονικόν, ἐρεθιστικὸν καὶ θεραπευτικόν. «Ὁ ζύθος ὁ ἐλαφρὸς, γράφει, εἶνε ποτὸν ὑγιεινόν· ὁ δυνατὸς τούναντιον ζύθος (Αἰλ, Πόρτερ, κλπ. εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων πλὴν τῆς κριθῆς καὶ τοῦ βρύου (hublon), τῶν κυριωτέρων στοιχείων τοῦ κοινοῦ ζύθου, ἀναμιγνύονται καὶ ἄλλαι οὐσίαι καὶ δὴ καὶ οἰνόπνευμα), βαρύνει τὸν στομάχον, εἶνε ὑπὲρ τὸ πρέπον θεραπευτικὸς καὶ συνεπάγεται κατ' ὀλίγον δυσπεψίαν καὶ πολυσαρκίαν. Ὅσον εἶνε εὐάρεστος καὶ μάλιστα καὶ ὠφέλιμος εἰς τινὰς ὀργανισμοὺς μετρίχ χρῆσις τοῦ ζύθου, τὸσον εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος ἡ κατάχρησις αὐτοῦ· διὰ τοῦτο πάντοτε οἱ καταχρῶμενοι τοῦ ζύθου ἀποβαίνουσι τάχιον ἢ βράδιον πολὺσαρκοι καὶ πληθωρικοὶ, ἀποκτώσι δὲ ῥίνα ἐρυθράν. Ὁ καλὸς ζύθος εἶνε διαυγῆς, ὑπόχρῳθος, ἔχει γούσιν ἐρεθιστικὴν καὶ εὐάρεστον, ἀποπέμπει οἶνον ἐσπινθηρῶν χυνόμενος εἰς τὸ ποτῆριον, καὶ τέλος δὲν πρέπει νὰ ἦνε οὔτε πολὺ παλαιὸς οὔτε ἐντελῶς νέος. Ὅπως ὁ παχὺς καὶ δυνατὸς οὔτω καὶ ὁ ὑπὲρ τὸ δεῦν ἐλαφρὸς ζύθος εἶνε βλαπτικὸς».